

Vysoko v horách

Anna Šochová

<http://koste.unas.cz/>

Brujan se zoufale nudila. Již osmý den nevystrčila ani nos ze závěsů, pečlivě zakrývajících její vůz. To vypadá opravdu vážně, možná měla stará Čurpa pravdu. Jak to jen mohla vědět?! Podle čeho to odhadla? Sotva vyrazili z otcova paláce, choval se Čardapan úplně jinak. Byl jako hluchý k Brujaniným prosbám, aby se spolu projeli třeba jen po údolí. Ani služky u ní nenechal, přicházely ráno a večer.

Kdyby občas převelice opatrně nerozdělila vrstvy látky a nepodívala se malinkou škvírou ven, vůbec by nepoznala, kam daleko až dojeli. Vždy spokojeně vdechla vzduch a snažila se uhodnout, co v něm všechno je. Rozkvetlé louky, nějaké jezero... Ptáci se tu ozývali jinak, než kolem paláce. Naposledy zahlédla, že se hřebeny vysokých hor na obzoru přiblížily, již rozeznala jejich holá úbočí. Za nimi, kdesi za průsmykem, začíná kraj, kde má Čardapan své město, své království.

Samozřejmě, o Brujan je královsky pečováno. Jenže služky nejsou hodny s ní rozmlouvat, jedna před druhou se bojí mluvit o tom, jak se tam daleko žije. Je to můj úděl, přeříkávala si Brujan se skřípěním zubů.

Snažila se překonat stále častější myšlenky na chůvu Čurpu a její hořekování, když se rozhodla pro krásného prince Čardapana. Vždyť byl tak milý a mladý! Uměl vyprávět o svém kraji tak, že skoro viděla ty paláce, plné slunce, zlata a zpěvu. Kolem jsou zahrady, v nichž se král prochází a naslouchá veršům a vyprávěním. Co jí to Čurpa tehdy vykládala? Že králové jsou krutí a nemají královen? Že jejich urozená žena zůstane navždy skryta všem očím, nevychází ze střežených komnat... Brujan zamyšleně pozorovala závěsy, skrze které nepronikalo takřka žádné světlo. Začínala mít podivné tušení, že stará Čurpa pochází odněkud z Čardapanova kraje.

Co měla dělat? Bývá přeci zvykem, že se princezny slavných rodů vdávají do jiných královských rodin. Bude tam někde matkou následníka. K ní budou směřovat prosby ubohých. Král povládnečem, královna laskavostí... Ano, Čardapan je její krásný princ z pohádek, který se objevil v pravou chvíli, neboť jinak by její ruka stvrdila spojenectví s Radžulem, který už má od předchozích žen dospělé syny. Jistě, je to veliký válečník a otec mu věří, ale - jeho vousy už stříbrně prokvétají.

Ach, Radžul! Možná by se dál uměl smát jejímu loveckému zápalu a divoké jízdě na koni.. Byl jako – jako hodně starší bratr. Nebo otec, ale mnohem laskavější. S ním by svůj život nezměnila, měla ho už dávno omotaného kolem prstu. Nebo se jí jenom plete hlava steskem po domově? Po čerstvém vzduchu a světle?

Sáhla po závěsu, ale proti její ruce se nečekaně objevila hlava služky. Zrovna takhle Čardapana poslouchá, jako by mu byla bůhvíjak zavázaná. Tentokrát Brujan nesklopila oči, ale zamračila se a užuž by cosi řekla, jenže služka zmizela. Vida, vida, jak hned změnila tvář do uctivějšího výrazu! Jen se nedat.

Po chvíli se služka objevila, velmi uctivě se optala na Brujaninypotřeby a třebaže nebyl ještě večer, zůstala u ní. Začala lámaně vyprávět o zdejším kraji. Prý se přiblížili k sídlu zlých duchů, co kradou dívky. Žádná se nevrátí, nikdo neví, jestli někde nekončí... Sněžené?! Ano, tak to služka myslela a hned se vyděšeně snaží o zaříkávací posunky.

Ostatní průsmyky prý nedávno uzavřel tající sníh, bahno a kusy ledu. Brzy vtrhnou divoké proudy hnědých vod dolů, do údolí. SmělýČardapan se rozhodl všechna nebezpečná místa obejít. Nikdo však nesmí tušit, že si veze krásnou nevěstu. Ve vsi, kterou ráno projeli, vesničané hořekují nad ztrátou dvou dívek. Snad budou jako oběti duchům stačit, aby Čardapan s průvodem projel bezpečně.

Brujan se hned cítila lépe. Takže nebezpečí, obavy o ni změnilyČardapana! Nechtěl ji znepokojovat a ona si už myslela... Pohodlně se usadila a vyzvala služku, ať vypráví dál. Nejspíš to bude nějaká tlupa lupičů, jaké čas od času hrdinný Radžul chytá a pobíjí jako zvěř. Říkává, že ničím jiným nejsou, však do hor utíkají, aby se vyhnuli soudu a popravě.

Démony a zlé duchy se u Radžula naučila vnímat jako cosi tak vzdáleného, že stačí jen žádat požehnání a nedopouštět se zlých skutků Vždyť patří mezi vyvolence, je královská dcera. Naslouchala vyprávění služky a před očima jí vyvstávaly děje, plné zvrátů, lásky a úkladů. Potlačila v sobě touhu odhrnovat těžké závěsy a zahlédnout alespoň kousíček skály ze soutěsky, opředené služčinými příběhy.

Zastavili. Venku rázem zněla rozčilená slova, zakvílely ženy. Čardapan? On umí takhle řvát? Ovšemže ano, musí zkrotit bláznivý shon... Brujan se rázně posadila. Než se služka vzdala na protest, vyhlédla ven. Cože?!

Byly tu jen vozy, nikdo je nehlídal. Nemohla jako strážce počítat vyděšené sluhy, kteří padali na kolena a vzývali bohy. Služka už po ní chňapala, ale byla přece jenom slabší. Brujan ji prudce odstrčila a hmátla po závoji. Zahalila se až venku, beztoho tu nikdo, považovatelný za muže, nebyl. Rozhlédla se, dva jezdci mizeli vpředu. Rychle si chytila koně, podle všeho některého sluhy, nasedla a vyrazila zjistit, co se děje. Radžul ji leccos naučil, možná bude nutné otočit vozy a sjet na bezpečnější místo. Ještě štěstí, že ve voze jela nalehko, bez dlouhých sukni!

Snad to skutečně vidět neměla: Všichni ti po zuby ozbrojení muži ustupovali do půlkruhu od děvčete, plazícího se k nim. Plakal, prosila o pomoc, ale byla tak vysílená, že nemohla vstát. Nebo zbitá. Za ní pomalu přicházel vysoký zahalený muž ve dlouhém plášti. Nepospíchal, byl si jistý svou věcí. Brujan se pozorně rozhlédla. Kdepak, nikdo ho nejistil, nezahlédla ani stín lučištníka ve skalních stěnách. Pobídla koně, klidně projela až k Čardapanovi. Muži, kteří jí ustupovali, měli oči vytřeštěné hrůzou. Dokonce i Čardapan byl bledý, dokonce ustupoval! Vzala si zbabělce?! Vytáhla jednomu z mužů meč. Aha, měl jednobřítý tulpar. To je dobrá zbraň, lehká a Brujan pěkně padne do ruky. Vjela mezi děvče a toho cizince.

„Vstaň, holka, seber se a běž!“

Ten muž se nehnul, setřásla z volné ruky několik náramků. Zlato umlčí každého a děvče určitě lidé přijmou zpět. Čekala. Dívka rychle pochopila svou jedinou šanci na záchranu, rychle sbírala šperky a po čtyřech se proplétala mezi koňmi pryč. Brujan a muž stáli a čekali, co udělá ten druhý. Brujan přerušila ticho, které ji už tíživě svíralo.

„Jakým právem jsi unesl tu dívku? A kde máš tu druhou?! Nevypadáš jako chudák, který nemá na výkupné za nevěstu!“

„Nevěstu...“ zvláště zabublal cizincův zastřený hlas. „Nechci nevěstu. Nedali by mi ji, ale dovést mladou ženu potřebuji. Vzala jsi mi ji, tak vezmu tebe.“

Zasmála se. Ten drzoun nepostrádal jistý vtip a vyjadřoval se jako urozený člověk.

„Zajímavá řeč! Vskutku se mnou tak dvorně dosud nikdo nemluvil. Přicházíš pozdě, patřím jinému muži.“

„Nevidím tu žádného muže, který by tě byl hoden.“

Brujan postřehla, že se muži zatím o něco vzdálili a napadlo ji, že ten cizinec má větší pravdu, než sám tuší. Nedalo jí to však a ohlédla se. Čardapan za zády dvou svých vojáků sevřel meč a napřímil se v sedle. Nebo to tak alespoň vypadalo.

Brujan semkla rty a hrdě odpověděla:

Nechtěli budít pozornost. Vypráví se tu pověsti o démonech a oni mne chrání.

Cizinec klidně přistoupil ke koni, jediným pohybem dlaně jej uklidnil a chytl za uzdu. Snažila se najít jeho oči, ale leskly se ve škvíře látky, kterou si ovinul celou hlavu. Jeho pohled zvláště mrazil i hřál. Rozzlobilo ji to. Copak čaruje? Brujan si nepřála nic takového cítit! Těch několik Čardapanových polibků je proti tomu stínem, avšak ona je čestná žena, dala slovo princezny. Nikdo nemá právo způsobovat cosi tak... tisíckrát silnějšího. Pouhým pohledem.

Špičkou meče, opřenou o jeho hrud', rychle dosáhla uctivější vzdálenosti. Prořízla přitom jednu nebo dvě vrstvy oděvu, ale za to si mohl on sám. Brujan alespoň zjistila, že tulpar obyčejného Čardapanova vojáka je dost ostrý, aby se jím ubránila. S trochou švihy by mu i ruku usekla. Zpod látky neznámý zase zabublal, asi smíchem. Přistihla se, že nějak rychleji dýchá a soustředila se na uklidnění. Nechtěla, aby se jí smál.

„Ty se nebojíš démonů, děvče?“

„Jakých démonů? Já věřím jenom na prachsprosté lupiče. Takové, jaké hrdinný Radžul chytá jako divé šelmy. Budiž, pobavil jsi mne. Slib, že to děvče už necháš na pokoji a nechám tě jít. Nejen to. Požádám o milost u svého manžela, prince Čardapana, aby tě nezabil. Bývá zvykem darovat něčí život nevěstě, i kdyby žádala o život pro zločince.“

„Čardapan osobně? Kde je? O tom spratkovi jsem už slyšel. Hm, tak ty jsi další nevěsta pro Čardapana, podívejme... Přání si šetří pro sebe. Nejsi hlavní manželka a právě ses provinila proti zvyklostem Čardapanovy země. Asi tě nechá zaživa zahrabat do písku.“

Zasmála se opovrživě drsnému žertu, ale hned ji zarazilocosiz toho, co řekl. Otočila se k manželovi. Zatím stál tam, kde ho viděla naposled.

„Hej,“ vykřikla a nebrala ohled na žádné zvyky. Byla ohrožena její čest, její budoucnost. Ona, Brujan a dědička velikého bohatství, pouze jakousi vedlejší ženou?! „Hej, ví můj otec, že už máš hlavní manželku?!“

Čardapan pokrčil rameny. Nemohla z jeho výrazu vyčíst naprosto nic. Bohové, on opravdu všechny oklamal! Veze Brujan, královskou dceru prastarého rodu, aby kdesi posluhovala neznámé ženě, aby její děti patřily jiné – a neměly práva na trůn... Věrná stará Čurpavětřila nebezpečí právem.

„Jak ses mohl opovážit urazit můj rod?! Můj praotec sešel z nebeské lávky...“

„Mlč, ženo, tohle o sobě tvrdí všechny rody!“

Okřikl ji, hlupák a lhář. Hrdě se napřímila.

„Možná ve tvé zemi. Nejsme ve skutečnosti manželé, jen moje dobrá vůle jej chtěla v tobě ctít. Mám právo vrátit ti tvůj slib, i když jsme na tvém území. Vyznáváme stejné bohy, přinášíme jim stejné oběti, ale mé slovo platí jako slovo jakéhokoliv muže. V tom stojím nad zvyky tvé země. Nech si těch pár šperků a zlata, stejně ti šlo jen o ně. Nech mi tu jen mého jezdeckého koně, plášť, zbraně a zásoby. Jsou v tom voze se zeleným závěsem vepředu. Už nejsem a nebudu tvážena. Kolikátá bych byla?!“

„Osmá, neochotně připustil Čardapan. Hleděl střídavě na ni a na cizince. Pohrdavě si odfrkla, za což by ji asi otec nepochválil. Poslední dobou naléhal, aby vystupovala pouze vznešeně. Napadlo ji přitom, že má docela velkou šanci na návrat domů, pochopitelně v přestrojení. Ti muži jsou udivení a viděla v jejich očích úctu. Aniž by jim jejich princ něco řekl, několik jich vyrazilo zpátky, zřejmě k vozu, o kterém mluvila.

Vtom kůň odfrkl skoro tak, jako předtím Brujan. Přešlápl, protože lupič sáhl na ohlávku. Cože?! Chce koně odvést? Zase ho zastavila špičkou meče. On klidně stál, ale Brujan se dělalo mdlo. Věděla, že jeho nijak neovládne. Upravil si tu látku v místech úst.

„Mýlíš se, nejsi na jeho území, ale na mém. Já ti nemohu dovolit odejít, a také nepovažuji za rozumné vydat tě jisté smrti. Chci tě.“!

Bylo milé, že ji chtěl znovu rozveselit, ale tahle myšlenka zalila Brujan úzkostí. Musí se bránit! Chtěla konečně meč použít, jak se patří, ale cizinec ránu bleskově zachytil. Jen pohnul rukou a meč změnil směr. Prsty Brujan zabrněly, sotva ho udržela. Zkusila seknout k ohlávce, aby ji pustil. Tentokrát vykřikla, dlaní jí projela palčivá bolest.

„Co to je?!“

Lupič ji chytl za zápěstí a strhnul ze sedla. Ne úplně na zem, ale do koňského krku se zaryla dýka.

Kůň se vzepjal, ale hned poslušně stál, třásl se po celém těle. Klonil hlavu, klekl si... Brujan seskočila.

„Někdo ti chtěl prokázat poslední službu. Teď je už čas jít.“

Nepustil Brujanino zápěstí, ale ta se dokázala sklonit k umírajícímu koni, vytrhnout dýku a zaútočit. Zabodla mu zbraň někam pod rameno. Vykřikl, jeho hlas mezi skalami vyvolal zvláštní ozvěnu. Brujan se mu vytrhla, běžela ke svým. Kdosi proti ní vyslal koně. Nebyl její, ale už se přikrčila, aby vystihla, kdy ho chytit a vyskočit... Víc nestačila. Nejméně dva ji chytili zezadu. Odkud byli?! Černorudá tma...

Jako kdyby ležela vystavená a smečka zvířat ji očichávala. Desítky čumáků se přibližovaly, lehounce se dotýkaly, ale pouze jejích šatů. Bála se otevřít oči a uvidět je. Nebo spíš jim dát najevo, že o nich ví? Bála se jakékoliv další změny. Co když se na ni vrhnou a sežerou jí? Mručí tak zvláštně, spokojeně. V jakém brlohu by to mohla být? Představovala si jednotlivá zvířata, ale vkrádala se jí pošetilá vzpomínka na včelí úly v zadní zahradě.

Nejsou tu ale pouze zvířata, připlouvají k ní také útržky slov. Divná řeč, ale jsou tu lidé,, Lupiči. Poznávala jeden hlas, ale ten druhý – možná je jen jeden, splývají. Lupič nad ní zvítězil! Už by sebou trhla, ale zase se k ní přiblížily ty čumáky. Dostala se z jednoho nebezpečí do druhého. To ne... už se neovládla. Zasténala.

Rychlé ťapkání mizelo kamsi k jejím nohám. Takže ta zvířata vyděsila. Bála se i teď otevřít oči, zkoušela jen poznat, kde je. Leží na měkkém, na tkanině docela jemné,

v teple. Uvnitř místnosti. Kdosi se blížil. Rozhodla se otevřít oči. Nikdy se neschovávala před následky svých ztřeštěností.

„Vítám tě v našem sídle. Jak neuvěřitelná náhoda! Začínám věřit na ty vaše bohy.“

Brujan si sedla a chtěla mu vynadat, ale zatočila se jí hlava.

„Ještě nevstávej, omámili tě. Museli jsme jednat, nikdy předtím nás nikdo nedokázal zranit...“

„To je odporné. Točí se ji hlava.“

„Jak se jmenuješ? Já jsem Pasaft.“

Znovu se zkusila zvednout, tentokrát opatrněji. Nešlo to. Zase zabublal.

„Dala jsi mi pořádně za vyučenou! Neznám dívku, která by se ti podobala. Ta dýka, to se ti povedlo náhodou nebo to se zbraněmi opravdu umíš?“

„Otec... otec mne něco naučil. A jeho velitel Radžul. Jsem princezna, ale někdy se mohu dostat do nebezpečí, v němž by mne stejně jako jiné dívky slzy nijak neochránily. Kde je ta dýka?“

Zase zazněl ten jeho bublavý smích.

„Jsi skoro neskutečná. Objevila ses a přitom jsi nás mohla minout, proklouznout zavřená ve voze do údolí... Měla bys mi poděkovat, zachránil jsem tě před ponižujícím osudem. Tady budeš mít pohodlí, na jaké jsi zvyklá. A postavení jediné ženy, vládkyně.“

V šeru poblíž svého širokého lůžka uviděla stolec s nějakým předmětem. Natáhla se hodila jím. Netrefila, nepotřeboval ani uhnout. Ruka bezvládně padla na lůžko a Brujan se udělalo zle.

„Ještě ti není dobře, odpočívej,“ pravila velice laskavým hlasem. Vysmíval se její bezmoci.

„Uteču. Neuhlídáš mne, nemáš právo držet mne tu násilím.“

Otočil se na odchodu.

„Právo určuji já a pět mých druhů. Teď se prospí a zanech pošetilostí. Potom ti ukážu, proč se nebojím útěku. Tvé jméno?“

„Brujan z Meriphólu.“

„Princezna Brujan? TA Brujan?! Zvěst o tvé kráse a výjimečnosti dosáhla až k nám. Netušil jsem ale, že by ses snížila k Čardapanovi. Je to hlupák, to jsem věděl, ale že nepochopil, jaký šťastný osud ho v Meriphólu potkal? Jsi královna rodem i duchem.“

Byla příliš vyčerpaná, aby mu něco ostrého odpověděla. Usínala však potěšená obdivem, který zaslechla v Pasaftových slovech.

V zahradě klokotal slavík. Brujan se nadechla. Zavoněly sem růže. Všechno to tedy byl jen divný sen, možná jí Čurpa navykládal příliš mnoho a strašidelných zkazek. Když otevře chůvina princeznička oči, zahlédne známé vrcholy hor a nad nimi modré nebe. A otom se vděčně usměje na Radžula a nechá všechny mladé krásné prince bez povšimnutí! I když ten cizinec... Vzdechla a otočila se k oknu. Jenže v tu chvíli věděla, kde opravdu je.

Sotva rozeznala šero místnosti, ucítila v očích slzy. Stékaly jí do vlasů. Marně se snažila ovládnout, třebaže již věděla i to, že na širokém lůžku není sama. Pasant! Dýchal tiše, téměř neslyšně. No ovšem, připomněla si trpce, proč by váhal? Je jeho kořistí, zajatkyní.

Chtěla by uvažovat, přemýšlet, ale myšlenky jí klouzaly mezi prsty. Přesto věděla, že jen blázen by začal prchat a nevěděl, jak. Bez přípravy, bez znalostí? Ne, to se povedlo jenom té dívce, teď si dají pozor, zvláště na ni, když vědí, že se dokáže bránit. Musí vyzpozorovat příležitost, slabou chvíli. Mezitím trochu vzdorovat, aby její klid nebyl nápadný...

Ještě se jí myšlenky motaly, ale bylo jasné, že příliš dlouho útěk odkládat nebude. Je Pasaftova. Jeho rána se brzy může zahojit – a už se vedle ní tak samozřejmě natáhnul...

Odvážila se na něj pohlédnout. I v šeru bylo poznat, že vypadá divně. Proto si nejspíš halí tvář. Rozeznala vysoké oblé čelo. Bylo to ale čelo? Až k očím je měl

porostlé chloupky, které se postupně prodlužovaly do vlasů, dlouhých sotva jako prst. Vypadá tak směšně! Jako když se starý mnich vydá k očistě po dlouhé meditaci. Než si oholí hlavu, mívají ti starci chmýří, podobné tomu Pasaftovu.

Zvláštní člověk! Ani tak veliké oči u nikoho neviděla. Spíše naopak, s úzkými čárkami v podobně světlé tváři. Tenké bezřasá víčka... Na nos neviděla, ale byl asi dost malý a dlouhý. Ani rty, ani bradu zahlédnout nemohla, ale netoužila po tom. Pasaft je prostě ohyzda. Možná zažil cosi hrozného, Brujan vídala muže posekané a popálené, s hroznými jizvami. Vídala i lidi potrestané uřezáním nosu, nebo uší. Otec trval na tom, že jeho dcera musí snést pohled na tyto lidi bez zachvění a ošklivosti, neboť války a pomsta nepřátel vymýšlejí nové a nové ukrutnosti.

„Ženy našeho rodu se dokážou postavit i do čela vojsk, musejí se usmívat i na mrzáky a povzbuzovat zhanobené.“

Naučila se tedy pozorovat ošklivost pomalu, klidně si zvykat. Byla vděčná té jediné úzké škvíře ve zdi, že nepropustí více světla. Pasaft, jestliže se zakrývá, není tak silný, jak vypadá. V myšlenkách se vracela na místo jejich setkání. Ano, Pasaft mluvil pravdu. Čardapan by si na ni někde počíhal a jako správný zbabělec by se strašlivě pomstil. Co to Pasaft říkal? Pohřbil by ji zaživa v písku. Bohové, měla by sílu zemřít klidně, s pohrdáním v očích? I kdyby, zápas dusícího se těla by mu poskytl dostatek požitku z pomsty. A k otci by se nedonesl ani zlomek těch událostí...

V tuto chvíli se z celé duše Brujan nenáviděla. Za to, že přes veškerou výchovu a učení musí strpět svoje ženství. Je a bude bezmocná žena, která ztrácí cenu pouhým nařknutím z nepočestnosti. Zdalipak by ji otec dokázal přijmout? Kdyby utekla třeba dnes, nevydal by ji Čardapanovi?

Vzlykla. Ocitla se v kruhu zlého osudu, v němž jakýkoliv čin znamená jen horší a potupnější osud. Ve jménu cti každého muže smí Brujan zvolit mezi cestou hračky a potěšení a cestou služby pro těžkou práci. Nebo zdechlíny, odkopnuté z cesty. Ve starých písních sice básníci opěvovali moudré a učené princezny, ale sám Brujaninotec a král mlčky přijal odmítnutí mudrce Šjópahi, který se odmítl poskvřnit učením děvčete.

„Plakala jsi? Proč jsem tě neslyšel?“

Pasantův hlas byl měkký a zastřený látkou. Zahalil se nebo tak vedle ní spal? Brujan zavrtěla hlavou, ale nepodívala se na něj.

„Pouze mi tekly slzy. Měla bych se jít... podívat, jak je dům zařízen.“

Vstal.

„Než donesu jídlo, tamhle za dveřmi si dopřej všechno pohodlí, jaké ti přijde na mysl. Stačí se dotknout nebo natáhnout ruku. Je tam i sedátko a nějaké oblečení ze tvého vozu.“

„Z mého vozu?“

Přikývl.

„Utíkali až za průsmyk. I to děvče tam nechali. Zamlžil jsem jí paměť, ale vrátí se domů, jak sis přála. Ještě jsem jí nějaké zlato šperky přidal a poslal ji bezpečnější cestou dolů. Měli by ji potkat dřív vesničani, než ten spratek.“

„Co ty o Čardapanovi víš?“

„Je to miláček královny, která spolu s ním oplakala a pohřbila jeho starší bratry a manžela. Jed, zrada, mučení, cokoliv tě napadne. Museli vzdorovat mocnému sousedovi, ale i tam leccos urovnali pomocí špehů a záhadných smrtí. Nikdy nebude král, je jen přílíplý k Šantí, která ho využívá a hraje si s ním. Tebe by si buď oblíbila nebo rychle zabila.“

„Královna Šantí je jeho matka, převzala vládu při bratrovražedných sporech...“

„Každý to vidíme jinak. Ty znáš verzi pro lid a okolní království, já mám zprávy přímo z paláce. Čardapan je synem některé z vedlejších žen a Šantí dala královi syna až měsíc po jeho smrti. Ten jediný z princů zatím přežil. Mimo Čardapana, ovšem. Toho Šantí vyzdvihla mezi všemi necelý rok předtím.“

Brujan vykulila oči a úplně ztratila řeč. Seděla chvíli bez hnutí, i když Pasaft odešel. Cizoložná královna! Ta musí být ale silná, když dokázala všechno překroutit do příběhů, co se donesly do Meriphólu!

Když se odhodlala vstát a nahlédnout za dveře, které jí Pasaft ukázal, začalo největší dobrodružství, jaké si předtím nedovedla představit. Sotva otevřela dveře

z neohlazených prken, začalo tam, uvnitř, svítat. Hladké šedé stěny, měkké nažloutlé světlo, rozlité po celém stropě. Bylo tu sedátko u stolečku s hromadou látek, které se svezly po okraji až k šedé lesklé zemi. Široká mísa s malým otvorem na podlaze, jiná mísa, přilípnutá ke zdi ve výši pasu. Natáhla ruku a tenký pramínek vytryskl přímo ze zdi. Odkud? Náhle si uvědomila, že vidí vlastní oči v zrcadle, které se z nezřetelných obrysů tváře projasňovalo přímo proti ní. Nevypadala nejhůř. Dotkla se svých vlasů pohládila oba silné copy. Voda přestala téct. Sáhla k místu, kam tryskala – a zase. Zasmála se. Takové veselé kouzlo se jí moc líbilo.

Ohlédla se ke dveřím, byly zavřené. Mohla si tedy dělat, co chce, nikdo ji nevidí, nikdo se nemůže smát. Byl tu ještě výklenek, kde by mohlo být... Pečlivě prozkoumala a použila všechno, co tu bylo. Jen stoupat oblečená do mísy v podlaze neměla, celou ji hned zmáčel déšť. Výskla a skočila na podlahu. Hned začal vát teplý vítr. Honem se svlékla a dopřála si teplý déšť znovu. Nechala se osušit a přitom probírala, co jí Pasaft přichystal. Dokonce i skříňka se šperky tu byla! Vybrala to nejvhodnější a upravila se, jak jen to šlo.

Když opustila lázeňskou komoru, čekala na ni velká mísa s ovocem a táč se sladkými rýžovými koláčky. A hned vedle kostěný hřeben na pročesávání, několik ozdobných ze zlata a slonoviny a také paletka s černidlem na oční linky. Jak pozorné! Hned se vrátila k zrcadlu a strávila dlouhou chvíli hlavně rozplétáním copů. Byly navlhle a místy mokré, nezdržovala se jejich splétáním. Když kradou dívky, snad jí nějakou půjčí, aby jí pomáhala...

Pasaftův dům byl velice zvláštní. Jestli má taková důmyslná zařízení v pouhé lázni, co teprve může mít jinde? Jak asi střeží své panství? Než přišel Pasaft, aby ji provedl po domě a okolí, propadla úzkosti tak silné, že spolkla jen několik soust.

Byla ráda, že přišel, začínala se bát. Poslušně ho následovala, otáčela hlavu, kam jí ukázal. Provedl ji domem, který byl spíše palácem s několika nádvořími. Ukázal jí jen dvě, jedno u svého obydlí a druhé mezi hlavními paláci. Jenže podle střech, které Brujan zahlédla, si mlčky odhadla, že dalších nádvoří je kolem čtverce hlavních paláců mnohem více. A za nimi další.

Byly to strohé a jednoduše zařízené stavby, i když jeden z paláců měl na střeše obrovskou kupoli. Nikde nebyli lidé, jako by se před Brujan skryli. Přesto odněkud zněly zvonivé rány jako při tesání kamene, byl slyšet dobytek a koně, vrzání dřevěných vahadel, nějaká vzdálená hádka nebo křik... Tisíce zvuků, jaké znala Brujanz domova. A také vůně, několik druhů, které se přicházely Brujanpředstavit jednotlivě. Vařená rýže, ostré karí, sladký zázvor, jemný čaj, loupané ovoce.

Pasaft Brujan dovedl k vysokému stříbřitému sloupu a vyzval ji, ať přitiskne svou dlaň na prohlubeň ve výši brady. Brujan překvapilo, že sloup je v tom místě měkký, příjemně teplý a hladký. Dlaň i prsty se zabořily jako – jako do měkké hlíny v hrncířské dílně. Najednou prsty objelo světlo. Brujan s jeknutím ucukla, ale sloup již vypadal stejně, jako předtím.

„Teď se nemusíš ochranné zdi bát. Jenom tě měkce odrazí, pamatuje si, že jsi zdejší a nemá ti ublížit. Vetřelce může zranit nebo zabít.“

Brujan poodstoupila a snažila se to, čemu Pasaft říká zed', rozeznat. Byl a postavená z ničeho, ale teprve,. Když se dívka podívala na trávu, zřetelně rozeznala, kde Pasantovo kouzlo odděluje divuplné území od okolí. Stéblo vedle stébla tu leželo nebo stálo, jedno zelené, druhé vyschlé, sluncem spálené. Přidřepa a když se od země podívala vzhůru, byla stěna slabounce rozlišitelná. Mlčky hleděla na svět tam venku. Holé skály, vysoké horské štíty. Když konečně vstala a následovala pasanta zpátky k domům a zahradám, svět za „zdí“ se kalil a mizel, pouze nebe nad nimi zůstalo modré.

„Máme tu vlastní svět, tam k lidem odchází pouze někteří z nás. Například já nebo strážci, když spěchali na pomoc, by mě nepodřízla jedna statečná bojovnice.“

Nuceně se usmála. Tam v soutěsce se odehrálo mnoho, ale jen málo mohla pochválit.

„Jste víc, než lidé. Jste snad duchové, vyhnaní z nebes?“

Přikývl.

„Tak podobně to je. Žijeme tu dlouho, již od dob, kdy mezi nejbližší sídla patřil Meriphól. Náš čas je teprve za polovinou, potřebujeme vydržet ještě čtyři sta, snad dokonce pět set vašich let. Zbylo nás už jenom šest, kteří doufáme v návrat – hm, mezi hvězdy.“

„Čekáte, až vás vládce bohů omilostní?“

Zase zabublal ten zvláštní Pasaftův smích. Už se před nimi rozevřela vyřezávaná branka do květinové zahrady, ale Pasaft se zastavil.

„Vidím, že sice mluvíš podle svých znalostí, ale trefně a bystře. Ano, svým způsobem skutečně čekáme na omilostnění. Do dění tam dole nezasahujeme, abychom lidi nenaučili, co si mají najít a zjistit sami. Zařídili jsme se co nejpohodlněji, užíváme všech vymožeností, které jsme si sem vzali a zachránili. Musíme jen jedno, musíme loupit dívky, abychom přežili a abychom měli dost služebníků k obsluze. Snad i ty chápeš, kolik rukou musí obdělávat zahrady, pole a sady, čerpat vodu, opravovat její rozvody, tkát plátno, vařit, udržovat domy.“

Brujan přikývla.

„Nebudu ti zakrývat, že z lidských žen může vzejít i naše vlastní pokračování. Ty bys to nazvala nesmrtelností.“

Polkla. Pasaft byl přímý a bylo jasné, co tím myslel. Co bylo i Brujan jasné od začátku. Vzal její ruku a zvedl ji - ale ne k olibku. Přičichl k ní a přivřek své velké oči, jako by zažil cosi nesmírně omamného.

„Brujan, ty nemůžeš odejít, ani kdybych tě chtěl propustit. Potřebujeme tě. Přijmeme tě mezi sebe jako rovnou, možná jako cosi vyššího, než by sis mohla vysnit. Jsi pro nás jako zjevení, omilostnění toho tvého vládce nebes.“

„Proč já?“

„To opravdu nevím. Pouze to cítím a cítí to i naši služebníci, šťastní jen z vůně, kterou kolem sebe šíříš.“

Pozorovala ho a naslouchala vlastnímu nitru. Rozumně vzato, měla by poděkovat osudu a podrobit se jeho vůli. Kdekoliv na světě by jako vdaná žena sklonila hlavu a

strpěla cokoliv v mužově domě. Od některé z hlavních žen Čardapana nebo vedle stárnoucího Radžula, poslechnout by musela i jeho dospělé syny.

Ano, vychovali ji s tou neodvratnou povinností. Tím, že se narodila jako králova dcera, získala pouze o něco víc radostí, než obyčejné děti. Snad těch povinností ji za to čekalo víc. Kdekoliv by musela nasadit masku šťastné, vlídné a laskavé princezny, která chodí prosit manžela, aby ušetřil toho či onoho chudáka, nad kterým se lze smilovat. Snad i tady by mohl splnit úděl princezen...

Pasaft ji uvedl do zahrady a potom vstoupili skrze sloupoví do překrásného sálu. Brujan obdivovala malby po stěnách a stropě. Byli tu vyobrazeny stromy a keře, na něž posedali nejrůznější ptáci. Mnohé z nich Brujan vůbec neznala.

„Tohle je památka na našeho bratra, který zahynul před sto lety,“ usmíval se Pasaft smutně jejímu ohromení. „Chodil do světa a miloval všechny tvory. Je tu ještě další sál, kde vyobrazil mnoho druhů zvěře a ve třetím zase vodní živočichy.“

Začal vyprávět o tom, kde který z té šestice dalších jeho bratrů nebo druhů žije. Horní, tedy třetí patro nejvyšší budovy už před padesáti roky uzavřeli. Ve většině druhého se usídlil jakýsi Fetis, zřejmě veliký učenec, se svými výzkumy. Sály v přízemí, vymalované zemřelým bratrem, spolu s knihovnou a poradní síní byly společné všem.

Další dům obýval Krogr, který vládl také dvěma nižším stavbám za hlavními paláci. Tam Pasaft Brujan nevedl, bylo slyšet jakýsi šon. Brujan zahlédla pohyb mezi sloupy. Zpozorněla, Pasaft reagoval hned po ní. Poklepal na široký náramek na pravé ruce a cosi pronesl. V tu chvíli se od jednoho sloupu oddělila postava mladé ženy. Vrhla se Brujan k nohám a cosi štkavě sdělovala. Snad nějakou prosbu. Brujan ji pohládila po vlasech. Těhotné ženy jsou někdy vyděšené, slýchapa od své chůvy.

Než se neznámá uklidnila, už tu byli dva zahalení strážci nebo sluhové. Sotva se ženy dotkly, svezla se bezvládně k zemi. Ten větší ji opatrně vzal do náruče a pohlédl na Pasanta. Po jeho pokynu se otočili zpět ke Krogrovým částem paláce.

„Neměly by zůstatvat pohromadě. Některé zrození nového života vyděsí.“

„To ano,“ souhlasila Brujan. „Jenže vypadala dost vesnický a chůva mi vyprávěla, že vesničanky vídají zrození všech možných zvířat tak často, že porodům rozumějí.“

„Naše... Naši potomci vypadají jinak, než lidské děti. Někteří velmi jinak. Pojdme odtud, vypadáš unaveně. Krove nám o tom večer na poradě poví.“

Nám znamenalo Pasantovi a dalším čtyřem. Brujan musela čekat „doma“, v ložnici a přilehlých místnostech. Z domu nesměla. Když se tu rozhlížela znovu, přemýšlela o Pasaftovi. Palác měl úžasné místnosti, ale on si zvolil nebo spíš zařídil dům, který vypadal prostě, skoro venkovsky. Jenže kamenná zeď nestudila, dokonce se zdála měkčí, než dřevo. Rýha se hned sama zacelila. Prkenné dveře byly jen zdobené tenkou vrstvou dřeva, které slabounce vonělo. Rozvěšené zbraně byly příliš lehké, rukojeť rovného meče se sice leskla jako zlacená, ale byla napohmat podobně měkká a teplá jako „kamenná“ stěna.

Když se ozvaly měkké šoupavé kroky, vylekaně se posadila na postel. Nesměle sem vstoupili čtyři malí sluhové, snad ještě děti, se zahalenou tváří. Nesli podnosy s jídlem. Byla to docela bohatá hostina. Z kaše, sypané oříšky, se ještě kouřilo, zase tu byl talíř s rýžovými koláčky, mísa, přetékájící různým ovocem, orosený džbán s vodou, několik pohárů s ovocnou šťávou a mléko. Když jídlo rozložili po stole, podívali se sluhové jeden na druhého a potom se s úklonami přiblížili k Brujan. Zase slyšela ony očichávací zvuky, jako když se probouzela z omámení. Vzpomněla si, že se jim líbí její vůně.

„Chcete se přiblížit k mé ruce?“

Natáhla paži před sebe a oni cosi zarepetili podivnou řečí a velmi uctivě se přiblížili k podané ruce, až se otřeli látkou o její hřbet. S tlumeným povzdechem hned každý ustoupil a uvolnil místo dalšímu.

„Děkuji vám, můžete jít. Najím se a budu odpočívat, jak mi doporučil váš pán Pasaft.“

Poslechli a zmizeli, jako kdyby je někdo odčaroval.

Uplynulo několik dní, Pasaft provázel Brujan po paláci a dalších budovách, postupně potkávali stále víc sluhů, ale žádné další ženy. Tu a tam zaslechli zpěv, útržky hovorů nebo hádky, ale to bylo vše. Pasaft chodil do svého domu odpočívat a krátce spát, ale ani posunkem nenaznačil touhu po ženě. Brujan uvěřila, že patří mezi ty vzácné muže, o nichž vyprávěla stará Čurpa. Muže, kteří nepotřebují spěchat, protože vidí na mnoho let dopředu a společné pouto se ženou je jim důležitější, než okamžité vítězství.

Brujan již odložila všechny své šperky. Dostala jeden mnohem vzácnější, totiž domlouvací náramek. Pokud si všimla, měla jej větší, než jakýkoliv sluha, stejně velký, jako Pasaft. Mohla se domluvit, až bude náramek dobře ovládat, s kýmkoliv, koho si zvolí, ať je na druhé straně paláce, kdesi v zahradách nebo na políčku. Nebo také být přivolána, případně nalezena. Nebylo možné jej odložit. Nevadilo mu omývání, podle Pasafta náramek uměl mluvit o jejím zdraví a dokázal by ji uzdravovat, aniž by polykala lektvary a léky.

Pasaft byl možná opravdu hodně starý, byl jako moudrý učitel, dokázal Brujan odpovědět na stovky otázek o jejím vlastním světě. Uměl vysvětlit tolik věcí, že mu naslouchala se stále větším zájmem a radostí.

Ale také ona cosi učila Pasafta. Když spolu večeřivali v zahradě, otevíral hvězdné nebe nad nimi a Brujan mu vyprávěla pověsti o nebeských světlech a sporech mezi bohy. Někdy byl velice překvapený a srovnával je s tím, co věděl. Brujan většinu těch příběhů považovala za kratochvilné vyprávění, ale Pasaft k mnohým nalézal příběhy, které se skutečně udály, třeba daleko odsud i Brujanina rodného Meriphólu.

Pasaft v altánu odkrýval svou tvář, protože to nebylo žádné přímé světlo. Byla to doba, které si Brujan brzy velice vážila., doba společného jídla. Pokud ovšem ta řídká kaše, kterou Pasaft upíjel z misky, byla názvu „jídlo“ hodna. Ona sama nepátrala po rysech jeho tváře, nechtěla Pasafta uvádět do rozpaků.

„Brujan, ostatní souhlasili s mým záměrem. Nejen, že mi pomůžeš přejít do další generace, ale pokusíme se u tebe vyvolat potřebné mutace. To ti vysvětlím později,“ zadržel námitku, že zase mluví nesrozumitelně. „Krogr je už tak daleko, že z tebe může stvořit jednu z nás. Vlastně víc, než jsme my, protože matka je v našem

společenství ta první a nejdůležitější. Bez matky se všichni odevzdali beznaději a postupně zemřeli. Zbylo jenom nás šest. Zatím jsme dokázali získávat pouze sluhý a strážce. Pouze výjimečně jsme našli dívku, která snesla první stupeň změny a mohla nám dát tělo, do kterého se přeneslo naše vědomí. Někteří druhové nesnesli ani to, odmítli přežít tímto způsobem. Báli se, že je přenos změny a nechtěli tělo, které je výsledkem proměny, která se dotýká jejich hrdosti.“

„To je dost složité, Pasaft. Napovídáš mi, že nejste rádi podobní lidem?“

Pasaft přikývl.

„V našem vzdáleném světě máme mnoho nepřátel. Postupem staletí se vedle sluhů, strážců a plodných dětí matky objevili také plodní samci, kteří se věnovali vymýšlení ochrany. Nejdříve jsme obývali skuliny a jeskyně. Potom jsme dokázali pomocí rostlinných šťáv a kamínků vytvořit hnízda, v nichž jsme odolali útokům větších zvířat. Potom se hnízda dokázala pohybovat po větru, sídlit na vodě – až jsme se spojili s ostatními a dokázali vytvořit velká města, kam si žádní naši nepřátelé netroufli. Než jsme se vydali na dalekou cestu, bylo v našem světě několik velikých měst, větších, než Meriphól, a v jejich středu jsou paláce královen – matek. Ty mladší rodí a starají se o záležitosti domu, ty staré společně rozhodují o věcech celého města. Přicházejí jim radit muži, kteří se jako Krogr, Fetis a ostatní tady zabývají různými vědami a uměním.“

„Je to jako... včelí úly. Jenže ty naše mají pořád jedinou královnu.“

Z Pasaftovy tváře nebylo možné nic vyčíst. Za chvíli přikývl.

„Je to tak, vaše včely jsou nám podobné. Jsem tedy jeden z trubců, takže pokud rozumíš životu v úlech, pochopíš naši společnost naprosto dokonale.“

„Jsem tedy tvoje královna?“

„Můžeš být královnou tohoto úlu. Nic se nestane bez tvého souhlasu. Možná si tím způsobím problémy, ale považuji za čestné tě upozornit, že mnoho sluhů tě jako královnu vnímá už teď. Nejen tedy, že bys je mohla ovlivnit, ale měla bys dál zachovávat důstojnost, kterou to pro ně znamená.“

„Naznačuješ, že by mne poslechli?“

„Naznačuji, že by tě sice možná poslechli, ale strážci stále podléhají nám. Pokud bys chtěla uniknout pomocí sluhů, znamenalo by to jejich smrt a výrazy nevole ostatních. Mohli by tě potom sami odstranit. Královna neopouští svůj lid.“

Brujan odmítavě zavrtěla hlavou. Na tohle nepomyslela a sluhům by nedůvěřovala tak, jak to Pasaft nastínil. Ona uvěřila svému náramku, s životem tady se smířila ve chvílích, kdy poznávala jeho vlastnosti.

„Pověz mi radši víc o vás. Jak jste se dostali až sem?“

„V našich městech jsme dokázali mít strážce tak velké, že se mohli utkat s okolními zvířaty. Asi jako kdyby vaše včely měly na svou ochranu obry velikosti koček. Bylo vhodné změnit i jejich vzhled, nejen velikost. Naši vědci vybrali to nejvhodnější možnost, zalíbily se jim naše, hm, nazývejme to opičkami. Ty dokázali napodobit a první našinci se začali měnit z včel na jiné tvory. Mysl strážců zůstala stejná, oddanost městům a královnám také, ale těla měla čtyři šikovné ruce, chápavý ocas a dokázala si vypomáhat dosud nevídanými nástroji.“

„Máte zbraně...“ doplnila Brujan tiše.

„Ano. Máme zbraně a výhoda rukou zaujala i vědce. Vybrané skupiny se potom přetvářely podle potřeb společenství. Brzy několik starších královen pochopilo, že se rozrůstáme příliš a začaly se domlouvat, jak nalézt další zdroje živin. My totiž neděláme med, který znáte tady. Ukládáme svou zvláštní potravu, která sice také vzniká v tělech našich sluhů, ale oni mění všechno, i maso, kosti, dřevo, některé druhy hlíny.“

„Přišli jste hledat nové místo pro svá města?“

„Ano. Naši vědci zjistili, že se mění tvář našeho světa. Dokázali se spojit tak dokonale, že oživilo vzpomínky na nejstarší doby a spočítali, že se blíží ochlazení našeho světa na mnoho generací. Bylo možné ochránit pouze několik desítek měst na nejteplejších místech. Ostatní museli hledět výš. Když jsme dokázali, aby se některá města udržela vysoko ve vzduchu, kde je stále stejná teplota, a putovala nad zemí, několik královen přikázalo najít způsob, jak mezi hvězdami objevit Stvořitele a požádat ho o pomoc. Tehdy jsme ještě netušili, že na vzdálených hvězdách můžeme

najít život, podobný našemu. Sestavili jsme však hnízda, schopná přijímat světla sluncí a letět černou tmou. Jedinou podmínkou bylo, že všichni budeme mít těla, podobné strážcům, ovšem bez ocasu. Zůstali jsme velice malí, oplodněná královna byla ponořena do hustého vaku s potravou. Letěli jsme několik našich roků, několikrát se srazili s kameny, až jsme doputovali sem. Naše hnízdo se však rozbilo a královna začala umírat. My vědci jsme dokázali přežít, vyrůst, zajistit si pokračování a sluhy i strážce. Bylo nás šedesát, tady žily dokonce tři tisíce jedinců. Jenže mysl královny se odmlčela navždy a její tělo už nevydávalo ani poškozené jedince, které jsme dokázali ošetřit. Dnes jsme tu poslední vědci a ty jsi naší nadějí.“

„Budete se chtít rozmnožit a ovládnout náš svět?“

Zatočila se jí hlava. Viděla několikrát včelí královnu a věděla, že je matkou všeho, co leze po úlu a létá kolem. Bude tak veliká, skoro odporná... A bez hnutí jen přijímat oplodňování a rodit? Pomáhat cizincům, aby si podřídili okolní království, možná i Meriphól?!

Pasaft chvíli mlčel. Upíjel z misky a Brujan si uvědomovala, že mnohé z toho, co na něm už předtím vídala, není lidské. Veliké oči sice překrývala tu a tam víčka, ale nos byl zvláštní, skoro žádný, ústa jako bez zubů, malinká ouška, skrytá mezi delšími chloupky na kulaté hlavě... A ty chloupky po těle! Je to spíše srst, hustá, ale hebká. Nedovedla si představit, že by se tomuhle stvoření měla jednou podobat. Je prý krásná mezi ženami, ale přijmout jejich podobu?!

„Dám ti své slovo, že nevezmeme z tohoto světa víc, než potřebujeme, víc než jsme zatím brali. Nikdo si přece nestačil všimnout, že tu jsme, jen báchorky o zlých démonech hor se vyprávějí – asi jako všude jinde. Tady jsme my, jinde v horách mají velké chlupaté muže, dokonce jakési mnohooké příšery. Ve vodách zase máte různé obludy a bohy a víly. Opravdu nikdo z lidí netuší pravdu. Nemusíme si už brát ani dívky, pokud budeme mít královnu.“

„Takže já, Brujan, dovolím, abyste mi vzali mou podobu. Splním váš sen o královně a co bude dál?“

„Vrátíme se. Možná už za dvě stovky let nám dají tvé dcery dokonalé královny, z nichž několik necháme maličkých a vytvoříme jim hnízda pro cestu zpět. Ano, jako

naše královna budeš žít velice dlouho. Nejdřív rozmnožovat náš rod a potom vládnout jako stará královna, kterou poslouchají i dcery. Takový je zvyk a tvoje právo.“

„Budu strašlivě tlustá a nebudu se moci hýbat...“

„Budeš obklopena péčí a měkce ležet, podle své vůle být vynášena do zahrady nebo na prostranství před palác, aby ses setkala se všemi potomky. Naše královny toho využívají málo, řízení domu a rozmnožování je vyčerpává, ale je jim to vždy splněno.“

Brujan se zamyšleně dotkla copu. Pohlédla na něj pohládila ho. Překrásné vlasy, pýcha jejích služek, největší ozdoba žen světa tam venku? Zmizí.

„Je to těžké, Pasaft.“

„Nebude krásnější nad tebe. Dnes už víš, jak jsi nádherná po našem jen pro svou vůni. Ale až se proměníš, podlehnou ti i moji druhové. Proč myslíš, že se s tebou nechtěli seznámit? Bojí se, že je poblázníš, chtějí si zachovat jasný rozum.“

„Nestojím o poblázněné muže. Přijala jsem již to, že zůstanu a budu tvou ženou. Mám pocit, že...“

Pasaft se jí podíval do očí.

„Myslím, že jsem ti v ničem nelhal. Snad zamlčoval několik podrobností, ale to je pochopitelné. Povědět ti všechno první den, kdy ani nebylo nic jistého, nevím co bys byla schopná udělat. Je to tak, královna přijímá oplodnění všech svých... ehm, trubců. Jeden by na tak pestrou populaci, jakou potřebujeme, nestačil.“

Ne, nelhal jí. Nechala si vyprávět, že díky náramku Krogr ověřil úžasnou shodu jejího těla s tím, co potřebovali. Jenže poznali i nějaké nedostatky. Proto Pasaft nalil tu svou řídkou kaši do další misky a vybídl Brujan, aby se napila.

„Musíš denně vypít dvě, abys dostatečně zesílila. O ostatní se postará tvůj náramek a Krogrovy lektvary. Teprve po nich se začneš pomaloučku měnit. Za několik měsíců ti představím ostatní tvé muže.“

Co teď? Pohlédla k obloze. Otevírání nebe Pasaft popsal jako stahování ochranné stěny. Létají sem ptáci a hmyz z okolního světa. Jenže ona nevzlétne, neodletí. A

stěna ji nepropustí. Všechno to, co se na ni dnes nahrnulo, ji už navěky udrží při zemi. Hrozná budoucnost pro uloupenou krásnou dívku, ale důstojný úkol pro princeznu. Pro ni, pro Brujan. Zkouška, hodná bohyně. Hlavně proto, že tohle nějak vyměšují sluhové. Pouhým pliváním asi ne. Zvracením nebo jinak? Fuj! Vzala misku do obou dlaní a přinutila se nečichat, nechutnat, jen pít.

Po dvou měsících už s Pasaftem žili jako muž a žena. Bylo to velice zvláštní a přitom se jejich milování příliš nelišilo od poučování chůvy. Brujan se začala měnit postava, zvětšovalo se a prodlužovalo břicho směrem mezi nohy. Nic divného, Pasaft vypadal podobně. Brujan se to dokonce líbilo. Stejně jako spokojenost všech sluhů, ba i strážců kolem. Jednoho večera Pasaft pozval Brujan do Červeného sálu. Byla to poradní síň, kde se denně muži scházeli.

„Přestali se mne bát,“ usmála se Brujan. Pasaft zavrtěl hlavou.

„Ne, ještě mezi nás nikdo nevstoupí. Máme zprávy z tvého světa.“

Důstojně vešla do sálu, kde bylo připraveno šest křesel. Nebyla obsazená, Pasaftovi bratři stáli před nimi. Představili se Brujanodtažitě. Možná mezi nimi byly nějaké rozdíly, ale připadali jí stejní. Jak ostatně rozlišit zahalené tváře jinak, než podle barvy látky? Uvědomila si, že ji hodlají nechat stát. Ji, Brujan! Velice klidně zamířila k nejhezčímu křeslu a posadila se. Muži strnuli.

„Kdo z vás mi podá zprávu?“

Mjufs tiše odpověděl:

„Je to moje místo.“

„Děkuji, jsi velmi pozorný, tvé křeslo je pohodlné. Co se stalo v mém světě?“

Pasaft přerušil vyděšené ticho svým smíchem a mžiku tu byli sluhové se sedmým křeslem. Nyní v kruhu usedli všichni. Byl to opět Pasaft, kdo Brujan vylíčil nové zprávy. Její otec uzavřel soutěsku, kde zmizela tehdy před očima všech. Po zuby ozbrojení

vojáci tu tábořili již měsíc, což přece jenom působilo určité potíže, protože až pod horami měli „démoni“ zvědy mezi lidmi a potřebovali skrze soutěsku procházet.

Brujan uviděla na jedné stěně živý obraz. Tudy bylo vidět přímo na tábor, dokonce poznala velitele Radžula. A co víc, Znamení krále!

„Musím za otcem! Nepřeji si boj!“

Krogr se zasmál podobně, jako Pasaft, jenže rozeznala posměšné tóny.

„Oni nám příliš ublížit nemůžou. Jenom je nechceme zabít.“

„Já také chráním je, ne tebe,“ zpražila ho Brujan pohledem. Fetispodotkl, že by neměli mírnit strach z démonů. „Umíte hodně věcí,“ zamyslela se Brujan. „Dejte tedy zaznít mému hlasu tak, aby ho otec a Radžul slyšeli a přišli ke stěně, kterou na chvíli projasníte. Dokud mne nevidí, neuvěří. Řeknu mu, že tu zůstanu a zavážu jej slibem, že se vrátí do Meriphólu.“

„Nežádáš málo,“ rozzlobeně promluvil Mjufs, ale Pasaft se domluvil pohledem s ostatními a když přikývl i Krogr, souhlasil.

„Prosím, přenechejte otci moje šperky. Chtěla bych, aby moje chůvy žily spokojeně v paláci a nemusely těžce pracovat, jak se to služebným stává.“

Proti tomu nebylo námitek a Pasaft požádal Brujan, aby si rozmyslela slova, která pronese. Potom na jejím náramku cos nastavil a vybídl k promluvě. Brujan se třásl hlas, ale viděla, že hned po prvních slovech všichni v táboře zpozorněli. Otec vyšel ze stanu a marně se rozhlížel, odkud Brujan mluví. Když ho pozvala dál do soutěsky, sevřel jilec meče, ale přikývl.

Mjufs prosadil, že bude dobré ho přece jen omámit, protože tak blízko nikdy člověka nepustili. Brujan si potom vymínila, že otec projde stěnou až do zahrad. I s Radžulem. Otec musí ctít zákony a když uvidí, že jeho dcera žije mezi krásnými květinami, odejde zpátky klidnější.

„I ty by ses mu měl ukázat,“ obrátila se na Pasafta.

„Princezna bývá obklopena přepychem, nač tedy vracet šperky?“

„Ty už něco vymyslíš. Mně stačí květy.“

Mjufs prosadil, aby poblíž měla strážce. Vzpomněl si, že někteří mocní mužové zabíjejí dcery kvůli cti. Potom velice rychle domluvili přípravy a každý z těch šesti vydal rozkazy přes svůj náramek. Brujan pozorovala otce, jak se s Radžulem vydává dál soutěskou a už ji Pasaft zval, ať se nechá ustrojít jako královna. Nebo bohyně.

Pomáhaly jí ženy, tři z nich viditelně těhotné. Nařasily na ní roucho, jaké nemělo obdoby. Vypadalo jako tekuté zlato. Vetkly do té látky celé pásy živých květů, které na nich držely, jako by právě teď vyrašily a rozvily se do plné krásy. Copy Brujan zapletly a obtočily kolem hlavy, jakýmiisi lesklými sponami přichytily závoj průsvitný a lehčí, než hedvábí. Když se uviděla v zrcadle, žasla.

„Taková nádhera! Jste velice šikovné!“

Ženy jen zářily, samy byly spokojené se svým dílem. Netroufily si však pronést jediné slovo. Snad proto, že vstoupil jeden z pánů. Podobně bohatě ustrojený Pasaft se hned usmál. Už to poznala, i když viděla jen jeho oči. Měl radost, že ji překvapil.

„Znám lidi a napadlo mne, že izolační fólie bude tím pravým, co tvého otce přesvědčí, že žiješ v přepychu. Vypadá zlatě a zároveň napovídá určitou nadpozemskost. Myslím, že se budeš líbit i Mjufsovi, když máš ve vlasech jeho oblíbené součástky. Trfga zase ocení, jak se ti líbí fólie a ochranná tkanina.“

Když vstoupila do stínu velkého baldachýnu, který byl pro změnu ze stříbřité látky, již tam strážci ukládali do křesel omámeného krále a jeho velitele. Ponechali jim i meče, což Brujan ocenila.

„Děkuji vám za tu péči i úctu k lidskému králi,“ poděkovala. Strážci sklonili hlavy a odstoupili. Brujan uviděla, že se otci zachvěla víčka. Posadila se proti němu a čekala.

„Vítej v mém království, otče,“ přivítala jej. Vztáhla ruku, když se chtěl postavit a podobně zadržela i Radžula. Ten přešel očima mohutné postavy strážců a srovnal pochvu meče, aby se mu lépe sedělo. Okamžitě pochopil, že mu tu hračku nechali beze strachu, že by mohl cokoliv podniknout.

„Brujan?“

„Jsem to já, otče,“ ujistila jej a vyprávěla, jak se postavila Čardapanovi i svému současnému manželovi. Zahalený Pasaft se vynořil za jejím křeslem a králi se uklonil.

„Doznávám, že jsem si přivolal pomoc, abych zůstal celý. Zároveň jsem však ochránil tvou dceru, protože uražený Čardapan by ji zabil. Brujan je hodna svým původem i povahou stát se královnou a vládnout všemu, čemu vládnou já.“

Král Meriphólu zamyšleně pozoroval okázalou nádheru, která halila i obklopovala jeho dceru.

„Změnila ses. Máš větší oči a kulatější tvář.“

„Čekám prvního syna, otče.“

„Démonova syna?“

Brujan se prudce nadechla, ale přikývla. Nebylo možné ani potřebné otci vysvětlovat, jak se věci mají.

„Jsem šťastná, že jsem mohla vidět svého otce a mluvit s ním jako kdysi. Ráda vidím i tebe, Radžule. Stala jsem se královnou v říši, která je vysoko nad lidským světem. Je to čest a budu vždy hrdou dcerou krále z Meriphólu.“

Starý muž sklonil hlavu.

„Slyšel jsem o démonech hodně. Kradou a zabíjejí dívky, zabijí i tebe...“

„Neměli ženy, otče. Čí myslíš, že mne strojily ruce? Je tu mnoho žen...“

Pasaft jí položil ruku na rameno.

„Králi, tvůj rod je hrdý na praotce, který prý sešel z nebeské lávky. Žil na zemi ještě sto let. Já a nebeské lávce vyzdvihl tvou dceru. Bude tu mladá a krásná mnohem déle, než si dokážeš představit. Pokud si to bude přát, dovolím jí sledovat, co se děje ve tvém království. Ty sám i tvůj velitel Radžul již podléháte času. Zde, jako výkupné za tvou dceru, ti nabízím nápoj, který vám oběma vrátí síly do doby, než tvůj následník dosáhne moudrosti.“

Na pasantův pokyn donesl jeden ze sluhů dvě veliké číše. Oba muži na sebe pohlédli.

„Přijímáme,“ souhlasil za oba král. Brujan pohladila Pasaftovuruku na svém rameni a otec souhlasně přikývl.

„Věřím vám, i když rozum velí odejít a prohlásit tě za mrtvou.“

„Já vím, otče.“

Staří válečníci bez mrknutí oka vyprázdnili číše a utřeli si vousy. Bylo to cosi podobného tomu, co pila Brujan, aby zesílila pro mutace. Začaly se jim klížit oči.

„Pojď,“ řekl Pasaft, „ted' je odnesou i s dary. Dáme jim toho víc, neboť jsme se dohodli, že bude dobré ohromit svět další legendou. Krásná, moudrá a statečná princezna z Meriphólu vstoupila do světa kouzel a nadpřirozených bytostí. Král horských démonů omladil jejího otce, bohatě ho obdaroval a slíbil ochranu bratrovi. Určitě to pomůže v bouřlivé době, kdy mezi sebou začali válčit i rodní bratři. Mimochodem, Trfga se dost nadřel, aby vyhrabal věci, co mohou vypadat nebesky a neovlivní lidský pokrok.“

Brujan vstala a políbila oba muže na tvář. Odešla do Červeného sálu, kde zůstal už jen Krogr. Otevřel před Brujan výhled do soutěsky a nechal ji, ať pozoruje probouzení obou mužů a jejich návrat k vojákům. Nápoj už začal působit, šli rázně a vousy jim trochu zčernaly. Brujan se slzami v očích poděkovala Krogrovi.

„Vím, že právě ty umíš hotová kouzla s nápoji a lektvary.“

„Myslím, že jsme odkládali osobní setkání s tebou správně. Ani všechny moje lektvary, jak je nazýváš, mne neochránily před kouzlem tvé vůně. Nevím, zda se dokážeš proměnit na královnu, jak doufá Pasaft, ale bylo by mi ctí v tobě královnu mít.“

Královnu, to znamená tu, kterou může oplodnit, pochopila Brujan a začervenala se. Ještě si nezvykla na budoucnost včelí královny.

„Já... ráda bych byla tou, v niž doufáte. Pověz ale, proč se pořád chcete vrátit? Dokázali byste, každý z vás, ovládnout celý svět. Máte takové věci, kterým nikdo z lidí nerozumí, že by to bylo snadné.“

„A co dál? Vládnutí je těžké břemeno. Pořád hlídat, kdo tě srazí z trůnu! Vždyť jsi viděla otce, ne? Je mu šedesát lidských roků a vypadá jako jiný v osmdesáti. Za ty věky, co se tady zabývám proměnami a zkoumám lidi, jsem si ověřil, že dobře živený muž, který si udrží zdatnost, přežije stovku let. Proto jsem se zaměřil na lidi, ne na nějaký druh opic. Ne, žádné vládnutí a boje s lidmi. Mne zajímá výzkum, a také obnova mého těla. Dokonalá obnova skrze jednoho z potomků královny.“

„Čím je dokonalá?“

„Dobrá otázka. Využitím lidských žen se měníme do lidské podoby. Já dokážu změnit vzhled a napravit přírodu, ale osobnost se mění. Už se mezi námi objevila i lenost. Lži a faleš. To je zlé. Stálo nás to mnoho bratrů. Jedni nesnesli takovou osobu ve společenství a odešli mezi lidi, což nebyl zrovna logický krok, jiné jsme museli izolovat, aby nás nerozvrátili.“

„Izilo...?“

„Izolovat. Zavřeli jsme je stranou od ostatních a po čase prozkoumali možnost jejich návratu. Většinou se ale jejich osobnost příliš rozložila, takže zemřeli. Zabili se, což je u našeho druhu velmi výjimečné.“

„Krogre, otci jsem řekla, že čekám dítě. Ty to už určitě víš z mého náramku stejně dobře, jako ti dřív prozradil, že jsem slabá. Je takové, jak čekáte?“

Podíval se na ni a přikývl.

„Je to lepší, než jsme čekali. Pasaft bude moci dostat nové tělo. Na to myslí nejvíc, to je teď důležité.“

K chystání na mateřství patří košilky a plenky, ale to Brujanminulo. Jejimi děti budou ve skutečnosti malé larvy, které se prokoušou pupkem ven. Naštěstí mají ve slinách jakési umrtvovadlo hojídlo, takže jak prolezou masem, to se za nimi uzavírá.

Připadala si divně. Myslela na své dítě s pýchou, když o něm řekla otci – a on je to červ... Vždycky se takové havěti štítla. Možná se po čase vyloupne z larvy maličký Pasaft, ale nejdřív to bude odporná, měkká věc.

Naštěstí se alespoň samotný porod měl odbyť rychle. Očekávala ho klidně a vůbec jí nevadilo, že o začátku věděl dřív Krogr než ona. Skutečně necítila žádnou bolest, jen podivné tušení pohybu ve svém těle.

„Drobná larvička nezpůsobí skoro nic, jenom to pro některé vypadá hrozně.“

„Viděla jsem ale těhotné ženy?“

„Mnoho sluhů se rodí lidským způsobem. Larvy jsou vzácné.“

„Rodí se jenom chlapci? Neviděla jsem služky.“

Krogr potřásl hlavou.

„Pasaft vynechal některé detaily. Sluhové nejsou muži ani ženy. Nepotřebují být, nikdy se nemnoží.“

Ovšem, stejně jako u včel, rozpomněla se Brujan. Krogr seděl u ní a držel ji za ruku bez náramku.

„Za několik hodin pochopíš, co u nás znamená přechod do další generace. Pasaft zůstane po celou dobu s tebou, aby ses sama mohla rozhodnout. Uvidíš, jak si larvu nasadí a donosí. Je možné, že se nám časem podaří převést i tebe. Fetis již zkoumá tuhle linii tvého vývoje.“

Hůře nesla Pasaftovu přítomnost. Seděl zády k nim v rohu místnosti, ponořený do sebe. Připravoval se na přijetí toho... Hm, toho, co donosí. Brujan už viděla, jak jí na odhaleném, bříše vypučela malá vypouklina a jak se na ní kůže tenčí. Nic nebolelo, jen pozorovala. Krogr nachystal jakousi plenu, potřenou kaší. Nejspíš tím, co se tu jedlo. Už vykoukla hlavička. Bylo to tenké jako prst a otáčelo se to na všechny strany, jako kdyby to mělo oči. Krogr nastavil kaši a červ se otočil a vylezl za ní. Opravdu byl jako prst. To za těch pět měsíců moc nenarostl, pomyslela si Brujan nespokojeně.

„Je nádherná, Brujan,“ třásl se Krogrovi docela po lidsku hlas. Zachytil červíka a odnesl k Pasaftovi. Přiložil mu novorozeně k zátylku a přidřepl. Červa pouze podpíral a Brujan ze svého místa mohla rozeznat, jak mizí pod ochmýřenou kůží. Brujan ani nezpozorovala, kdy a jak se jí zacelila ranka po dítěti, zatímco červík se ztěžka protlačel do Pasafta.

„Proces je pomalý, Pasaft čekal dlouho,“ komentoval tiše Krogr. „Naštěstí skutečně dostal to nejlepší, co jsme tu kdy měli. Brujan, tys ho povýšila blíž k dokonalosti,...“ Zadrhl se mu hlas a červík, jako by byl potěšený chválou sebou mrsknul a zanořil se celý. Krogr plenu položil na ránu i vypouklinu nad tělem červíka jako obklad. Ovázal něžně druhovu hlavu a zavolal sluhy, aby ho odvedli do zvláštní místnosti.

„Během několika týdnů se ti dva spojí, Pasaft předá všechny své vzpomínky a informace. Potom se dotvoří tělo nového jedince a ze starého zbyde jen slupka. To se bude dít ve tmě a tichu, jen pod dohledem sluhů. Postarají se o něj. Potom ho dostaneš zpátky, ale na některé věci z poslední doby se může rozpomínat pomalu. Bude trochu jako lidské dítě.“

„A co já? To si teď domluvíte, kdo chcete dítě jako bylo tohle?“

Nebyla z toho nadšená, i když věděla, že bude muset přijmout oplodnění ostatními... trubci. Krogr však zavrtěl hlavou.

„Teď je nejdůležitější další stupeň tvých proměn, Brujan. Nemůžeme riskovat, že by se námaha, s níž tvoje tělo dokázalo poslechnout naše příkazy, nějak zvirtla. Jsi nositelkou zázraků, to musím jako vědec uznat.“

„Co teď mám dělat? Jsem odloučená i od žen. Chtěla bych vědět, jak žijí ony a jak se tu cítí.“

„Poradíme se o tom. Už jsem o tvé úloze přemýšlel a vím, že se ženy s podobným zážitkem cítí společně lépe. Pasaft navíc prosadil, abychom se zařídili bez očekávání dalších nosiček. Probereme to na poradě za dva nebo tři dny, podle Pasaftova stavu. S tebou, samozřejmě.“

Brujan se prospala, ale mysl měla dost neklidnou. Rozhodla se projít po zahradách, ale nijak se neuklidnila. Vydala se nakonec za tím, koho znala nejméně ze všech, za Jpersem. Vstoupila do jeho části paláce, které se říkalo „technický sektor“. Sluha ji uctivě uvedl do rozlehlé místnosti, která vypadala jako obytná, se stolem a sedátky. Nic pohodlného, hlavní tu byl zřejmě samotný Jpers a stěny, zakryté policemi s se svitky a knihami.

Uznale jí poblahopřál k „dítěti“, ale když ho požádala o názor na celé dění, příliš ji nešetřil.

„V lidech jsou složky osobnosti, které jsme neznali. Dala jsi nám Pasantovo pokračování dokonalé po stránce tělesné, ale nikdo neví, kolik je toho uloženo v hlavové části a uzlinách z tebe. Nevím, jestli ti někdo vysvětlil, že Pasaft už nebude ten samý, co dřív. My ho poznáme, upamatujeme se, že se chová podobně jako před sto nebo třemi sty lety. Ale ani pro nás to nebude ten starý známý. No a pro tebe je asi nejdůležitější, že teprve za patnáct měsíců po vylíhnutí nového těla nabude plné pohlavní zralosti. Teprve potom mu budeš moci dávat sluhy a strážce. Krogr to ale odsune kvůli mutacím.“

„Připadám si, že nemůžu vůbec nic dělat a nechci jenom poslušně čekat, co bude.“

„Můžeš se učit, Brujan. Můžeš se učit základy všeho, co tu děláme, abys rozuměla svému království. I když stále není jisté, že dokážeš splnit náš sen o královně, máš právo se připravovat na den, který by mohl nastat.“

„Jak dlouho žijete, než potřebujete tu novou generaci?“

„Podle kvality předchozí larvy, nejdéle sedmdesát let. Pasaft byl už na samém okraji toho času. Pomohl přejít nám všem, ale sám se opozdil, protože se nám porouchala brána. Pět roků mohl pouze sledovat, co se ve světě děje, ale hledat nosičku pro sebe se mu dalších sedm roků nedařilo. Měli jsme o něj strach. Ty také, pokud se tvoje tělo dostatečně promění, zažiješ přechod. S tím už počítáme. Ale ať se stane cokoliv, budeš to pouze ty, kdo přeměnu zvládne. Když larvu přijmeš s nadějí a všemi kladnými city, které máš.“

„Teď – ne, teď na to nechci myslet, když jsem viděla Pasafta. Vyzval jsi mne k učení. Myslím, že to byla velice moudrá rada. Dokážeš mi vysvětlit, co se skrývá za děním, které mohu zatím nazývat pouze kouzly? Třeba proč se voda sama spustí, když vstoupím do dešťové mušle.“

„Upere se usmál.

„Dešťová mušle... Ale víš, že jsi našla docela geniální zkratku? Sprcha používá opravdu dešťovou vodu, zatímco záchod užitkovou, předčištěnou. Odpověď je

jednoduchá, je tam přístroj, který vidí, že se někdo připravil na mytí. Nakreslím ti to, podívej...”

Pasaft se v tichu a osamění měnil, ale měnila se i Brujan ve víru života. Snad pouze Jpers přijal bez výhrad její všetečné otázky. Říkával i před ostatními, že královny vládnou a také Brujan by měla po celý život používat oba konce svého těla. Teď, bez přímé ochrany Pasafta, rozeznávala Brujan mnoho odstínů chování svých budoucích mužů. Od zdvořilého nezájmu po krocení hněvu. Byla po mnoha staletích prvním ženským elementem, navíc velice vzácným a výjimečným, v tomto skomírajícím světě mužů. Věděli, že ji potřebují, ale měli tplik svobody a samostatnosti, byť bezvýhodné, že jen obtížně přijímali vizi podřízenosti. Nejen kvůli tomu, že Brujantu byla cizinkou, člověkem, ale vůči královně vůbec. Ženy, nosičky, tu byly předmětem, opatrovaným a ošetřovaným podle schopnosti plodit larvy nebo skoro bezcenné lidské křížence. Přitom i ti bývali dost inteligentní, aby pracovali v jednotlivých vědeckých sekcích. Ostatně, Brujanin praděd byl jedním z nich. Před mnoha lety Fetispoužil tyhle křížence na průzkum okolních sídel, aby zjistil technickou vyspělost té doby. Většinou se nevrátili, ale zanechali po sobě stopy v legendách.

Nejvíce Brujan bojovala s Krogrem. Uměla už mírnit jeho bouřlivé nesouhlasy se svou osobou. Nějak dokázala zavonět lákavě právě v tu pravou chvíli a sebevědomý Krogr ztrácel řeč. Byly to příjmené chvíle, ale Brujan se zároveň měla velmi na pozoru, aby její taktiku neprohlédl.

Mutace probíhaly slibně a zřejmě i to byl důvod, proč Krogr tolik mēkl. Nejpřístupnější bal vedle jperse poměrně mladý Pfrgt. Strašné jméno, dlouho je neuměla vyslovit, ale když tenhle muž něco řekl, nikdo neodporoval. Mluvil velice málo. Brujan několikrát zažila, že se při jeho přikývnutích, frknutí, odmítavém zamručení a podobně sama něčeho dopídila. Vyřkla cosi, o čem ani nevěděla, že to ví. Nebo že si to umí spojit.

S ním poznávala i historii, mnohem hlouběji, než s Fetisem nebo Pasaftem. Dokonce se dotkli jakési vzpoury před čtyřmi sty lety. Už si před muži nepřipadala tak maličká. Ona byla víc a víc podobná jejich královnám a oni se dnes chovali dost

podobně jako lidští muži. Už ztratila své nádherné bohaté šerné vlasy a tělo jí porostlo medovými chloupky. Alespoň že vlasy byly nahrazeny přejemnými chloupky tmavohnědé barvy. Oční víčka kupodivu neztratila řasy, takže její velké kulaté oči bez bělma vypadaly velmi hezky. Alespoň si to myslela, od žen neslyšela jediné slovíčko chvály. Byly zdvořilé, hovořily s ní, o čem chtěla, ale změna podoby nebyla šťastné téma. Brujan spíše zachytila utajené vzdychy a kousání se do rtů. Hlavně od chvíle, kdy její břicho klesalo až k zemi a začala chodit velmi namáhavě. Jednodušší bylo přesouvat se po čtyřech, ale to si ponechávala pro hluboké soukromí.

Nadešel poslední okamžik Pasaftova starého těla. Zavolali i Brujan, přestali se už ostýchat ohledně všech jejich tajemství. Brujan musela chvíli přemýšlet nad tím, co vlastně vidí. Před ní ležela hnědá seschlá šiška, tak jeden sáh dlouhá a a loket široká. Trochu se hýbala a Brujan pomaličku došlo, že ruce a nohy zřejmě seschly nejvíc a ulomily se. Nebo byly ulomeny.

Povrch začal praskat a zevnitř vylézal hnědý oblouk s mokřými chloupky. Byla to záda, která na světle hned zlátla. Bylo to dítě, skoro lidské, asi tříleté. Nekončilo však lidským zadečkem, ale válečkem, dlouhým asi do půli stehen. Z hrudníku vyrůstaly dvě další paže, které Krogr pohotově odštípl. Dítě ani nezanaříkalo, i když se Brujan sevřelo srdce. Otevřelo oči a podívalo se na ni pohledem, v němž poznala Pasafta.

Potom se tvoreček postavil na čtyři, třásl se, ale muži kolem se spokojeně rozhovořili. Přistrčili mu misku s výživou.

„Podívejte, každým rysem je víc Pfrgt než člověk! Ten druhý pár paží se vyvinul takřka dokonale... A jak se krmí! Do měsíce dosáhne správné výšky.“

Brujan si nedala péči o dorůstajícího Pasafta vzít. I to bylo učení, protože sluhové museli často čistit jeho tělo, olizovali nejméně jednou denně všechny chloupky, pomáhali mu stavět se na nohy, používat ruce. Přesto byl Pasaft nejspokojenější, když usínal přitulený k Brujanině tělu. Ze spojení Brujan a Pasafta vzešlo sedm larev strážců, které tentokrát umožnily přejít do další generace podřízeným jedincům. Poprvé se takový přechod povedl.

Brujan potom nechali vybrat nejhezčí z velkých sálů. Vybrala si ten u zahrady, se stěnami pomalovanými keři, květinami a ptáky. Tam na širokém a měkkém lůžku začala trávit veškerý čas, krmená a ošetřovaná jak ženami, tak sluhy. Přijímala postupně všechny muže, ale museli jí sloužit i mimo oplodňování. Brujan se dál učila jejich vědám, i když velmi pomalu. Už řídila provoz celého paláce a věděla i o dění v laboratořích.

Začala místo rození larev klást vajíčka, které dvacet vybraných sluhů teprve pipalo do larvího stádia. Bylo to jen několik vajíček měsíčně, ale mutace ještě pokračovaly, vajíčka se zvětšovala a po třech letech byla první vajíčka ponechána úplnému vývoji až k hotovému Pfrgtovi. Po dvaceti letech umožnila přechod Fetisovi, s odstupem pěti let všem ostatním. Po čtyřiceti letech se odvážila přechodu sama. Když otevřela oči po vysvobození z krunýře, byl to Pasaft, který ji dojatě uvítal jako nejkrásnější bytost celého vesmíru.

Porady v Červeném sále byly velice výjimečné, ale trubicům stále zůstalo hájemství, kterého laskavě svou královnu ušetřili. Mjufstentokrát vyškolil a vyslal zvědy do lidského světa místo Pasafta. Jeho potomci byli příliš Pfrgty, což znamenalo nevýhodu. Pro lidi se stali obludami.

„Bratři, uzavřel jsem shrnutí posledních zpráv o stavu lidského světa. Daleko odsud se vyvíjí technika civilizace, zatím zaměřená hlavně na války a dopravu. Snaží se dobýt okolní země, Meriphól už se poddal. Zní to možná zvláště, ale uznal nadvládu vzdálené královny. Lidské královny, která má kupodivu větší počet dětí, než královny lidí běžně mívají. Ale to je jen malá zajímavost...“

Jpers ho přerušil.

„Co přesně už vynalezli?“

„Mají parní stroje, které jsme my zavrhli už na počátku naší průmyslové éry. Jsou lépe uzpůsobení k těm strojům. Zdokonalují využití střelného prachu, mají střely mnohem účinnější, než jsme kdy viděli. Umí se zabíjet po tisících.“

Pasaft se Jpersem na sebe pohlédli. Jpers pokrčil rameny, Pasaft promluvil.

„To není dobré. Odhaduji, že se na války soustředí příštích sto, stopadesát let. Možná se někomu podaří ovládnout velký kus světa a potom začne zkoumat vzdálená území. Už jsme tu měli několik cestovatelů, které příliš nevyděsilo ani zařízení v soutěskách. Strážci jich několik pro výstrahu bodli, ale tihle lidé zdaleka jsou velice obtížní.“

Upere musel čelit němým otázkám v pohledu svých druhů.

„Zatím všechno ztroskotalo na slitinách. Nemám podmínky pro jejich výrobu. S tím, co bychom sestavili, se dostaneme maximálně na orbitu.“

Krogr se zahleděl na snímky, zobrazené na stěně sálu. Bylo tam jakési město, s ulicemi zatarasenými nepořádkem, ale to byl zřejmě úmysl, protože stejně oblečení lidé se snažili k hromadě dostat a různě oblečení, v nichž se dali rozeznat ženy a děti, se bránili zabíjení. Dost marně.

„Tohle bychom Brujan říkat neměli. Všimli jste si, že když srovnáme snímky minulé, je tam vidět dost výrazných změn? Hlavně předměty a stroje, s nimiž se něco vyrábí – a také zbraně, samozřejmě. Navrhuji soustředit se na ochranu našeho místa. Soutěsku by mohla zahradit nějaká přírodní katastrofa – s maskovaným průchodem. To je práce pro Jperse. Mfjupsi, co naše signály k rodné planetě, jak dopadají? Už to bude pět staletí, neozvali se?“

„Domnívám se, že než se tenhle svět dostane do slušného stádia pokroku, objeví nás záchranná mise.“

Pasaft ho nenechal domluvit.

„Záchranná mise? Nebo dobyvačná? Na tohle Brujan nepřistoupí. Když nemáme spojení se svým světem, nemůžeme vědět, jak se tam utvářela společnost. Možná už neexistuje, možná se nám ozvě úspěšnější mise, ale možná půjde o přesídlení na tenhle svět.“

„Souhlasím s Mjupsem. Dokážete se Jpersem už správně modulovat to sapesové pole?“

„Zatím ne vždycky. Jsou tam nepravidelné okrajové diferenciacce, ale měli bychom je ovládnout ještě v téhle generaci.“

„Takže ochrana bude zajištěna,“ shrnul spokojeně Krogr. „Co se týče královny, Pasaft, tohle není její věc. Přišla od lidí a nikdy nebude oddaná naší věci. Všiml jsem si, že není moc nadšená tím, že nová generace strážců má opět správně velká kusadla. Velmi dobře slyší, umějí se dorozumívat bez podpory techniky, pro lidský sluch naprosto neslyšně. Ještě nemám vyhodnocené testy jedu žihadel, ale zdá se, že se procento jedu vrátilo na úroveň před šesti sty lety. Sluhové nové generace již dokážou připravit potravu pro krmení královských larev. Bude nás víc, bratři.“

„Nemůžeme obcházet Brujan,“ trval na svém Pasaft.

Krogr se vypjal a udeřil do hrudi.

„Já ji stvořil, já rozhodnu, co je nejlepší! Dá nám královny, ale sama nemůže být ničím víc, než náhražkou. Nebudeme se přece bát lidské ženy. Nemyslíte, že nevidím, jak pořád koukáte k oknům? Když se Brujan tolik bojíte, tak jí nechám odebrat dolní končetiny. Už se sem víckrát nepřiplatí. Bude jen plodit další a další vojáky a ani si toho nevšimne.“

Pasaft se zachmuřil. Viděl, že ostatním není chvástání a Krogramoc po chuti, ale neodvážili se nic namítat. Jen Tfrga se otočil zády. Jak se mohl Krogr vymknout Brujanině kontrole? Že by se dokázal izolovat od jejího vlivu? Nebo to je náhoda, protože posledních třicet roků byl oplodnit Brujan jen asi sedmkrát. Buď ho odmítala nebo nebyl schopen s ní strávit čas užitečně.

„Počkáme na generaci královských synů a dcer. Otevřeme archívy opuštěných specializací a uvidíme, jak se potom pohneme dopředu. Napadá mi, že bychom si měli dál držet dost špehů, kteří splynou s lidmi a přinesou zprávy nebo přístroje, dokládající jejich pokrok. Jdou jinou cestou, než Pfrgtové. Možná budou i oni chtít vzlétnout ke hvězdám.“

Přidal se k němu Fetis. Docela ožil, setřásl obavy z Krogra.

„To považuju za dobrou vizi, Pasaft. Budeme je sledovat a jakmile se dostanou na orbitu, začneme od nich přebírat znalosti. Vyšlechtíme potomstvo s myslí Pfrgtů a lidským tělem. Učenci se vždycky dostali až na královské dvory, to bude platit dál. Je

jenom otázkou, jestli využijeme zbytkových tkání Brujan nebo si pořídíme nějaké ženy jako jsme měli dřív. Možná by se Brujan sama potěšila přítomností lidských dětí, jaké sama mít nemohla.“

Krogr pohrdavě máchl rukou. Jpers zpozorněl. Copak Krogrnechápe, že Brujan slouží celý úl oddaně jako všem královnám za starých časů?

„Krogre, nerad ti to připomínám, ale kdy jsi byl naposledy vyšetřit královnu? Už dva roky nemá náramek, který by hlásil její zdravotní stav. Co o ní vlastně víš?“

Krogr se zarazil.

„Jak ty můžeš mít přehled o mé práci?“

Jpers pokrčil rameny. Zachytil Pasaftův pohled a nejistě se pousmál. Střetl se s pohledy ostatních. Takže oni to vědí? Slyšeli stejná slova, která jeho přinutila královna vyslovit? Jen Krogranechala mimo...

„Jsi stále vědcem původní důležitosti, ale víckrát se neopovažuj královnu omezovat. Mohla by zbavit končetin ona tebe a navždy tě připoutat k pracovně. Brujan se rozhodla stát mezi oběma světy a nedovolí, abychom překročili naše sliby a stanovené hranice.“

Krogr se vrhnul na Jperse, ale Pasaft, Mjups, Fetis a dosud naprosto nevýrazný Trfga ho hravě přemohli. Krogra docela pohltily lidské city. Třásl se nenávistí a vztekem a sotva sípěl.

„Hlupáci, co jste to dopustili?! Dva roky jste mne nechali beze zpráv! To, co mi dávali, bylo tak fádňí...Pasaft, otočila si tě kolem prstu, předstírá, že jsi její favorit a zatím...“

„A zatím jsem favoritem už padesát roků já,“ vmísil se do hovoru Jpers. Ani toho sis nevšiml, Krogre? Nevím, kdo je hlupák, ale já jsem s tím, co se děje, spokojený. Celé generace zíráme na oblohu a doufáme v obnovu řádu! Ne v pouhé pokračování nouzového stavu, ale ve skutečné hnízdo, úl, královnu a potomstvo. Jen to má skutečný smysl! Jsme pouhými oplodniteli královny, nahraditelní, postradatelní. A také už trochu unavení věčností, strávenou přenosy do dalších generací.“

Otočil se k Pasaftovi.

„Vlastně nejsem jejím favoritem doopravdy, na to Brujan dělí čas s každým svým trubcem spravedlivě. Tys ji přivedl, já začal učit, tak to je. Požádal jsem ji o laskavost, že mi příjemné povinnosti nenaruší výzkum,. Na oplátku jsem se ujal některých záležitostí. Mám její nejvyšší důvěru ve věci, kde ty nemůžeš pomoci.“

Pasaft zíral, dlouho nenacházel slova. Ale ostatní věděli, že mu v mysli zpívá Brujanin hlas. Konečně položil Jpersovi ruce na ramena.

„Ona porodí, vid’?“

„Už porodila, Pasaft. Pět dcer královen a dva syny. Larvy začaly zasychat hned po vykulení. Jde to tak rychle, jak je psáno v záznamech. Tenký průsvitný obal nic neskrývá. Stali jsme se služebníky hnízda, jak jsme vždy toužili, jak to má být.“

Pasaft se nadechl, Krogr byl navždy poražen. Jako trubec i jako vědec, protože to nebyl on, kdo Brujan převedl do dokonalosti skutečné matky. On, Pasaft, se bude moci vrátit k vlastní vědecké práci, už nebude muset řídit trosečnickou stanicí. Ani ustupovat nikomu, kdo se cítí důležitější. Teď jim už navždycky pohládne někdo jiný – a Brujan vládne moudře. Nechala jim až do poslední chvíle pocit, že snášejí jejich nadřazenost – dokud se před ní sami nesklánějí. Pasaft se usmál.

To on ji našel a přivedl, podlehl její medové vůni. On v ni věřil a nikdo to už nezmění. Tohle hnízdo bude možná navěky ukryto lidským očím, ale možná jim naopak v budoucnu pomůže ochránit lidský svět. Před tou dobovačnou válčící místní rasou – anebo před těmi z vesmíru. Protože Brujan tohle rozhodla a vstoupí to i svým potomkům. Bude jim velet ještě nejmíň dvě stě let. Tak dlouho královna Pfrgtů přechody do nové generace nepotřebuje...

„Jdeme, bratři. Královští potomci čekají na uvítání.“